

REG. NO. M. 2997.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ.—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

தனிப்பிரதி அணை 1

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI.
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichery.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க்க் கல்லா லரிது.
குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, பவ (வல) பங்குனி மீ 22 உ (4—4—35)

NO. 19, 20.

திருமந்திரம்.

தூய விமானமுந் தூலம தாகுமா
லாய சதாசிவ மாகுந் குக்குமம்
பாய பலபீடம் பத்திர லிங்கமா
மாய வரனிலை யாய்ந்துகொள் வார்கட்கே .

கோவுணர்த் தஞ்சத்தி யாலே குறிவைத்துத்
தேவுணர்த் துங்கரு மஞ்செய்தி செய்வே
பாவனைத் தும்படைத் தர்ச்சனை பாரிப்ப
வோவனைத் துண்டொழி யாத வொருவனே .

ஒருவனை யுன்னு ருயிர்தன்னை யுன்னு
ரிருவினை யுன்னு ரிருமாயை யுன்னு
ரொருவனு மேயுள் ளுணர்த்தினின் றாட்டி
யருவனு மாகிய வாதரத் தானே .

தானே யறியும் வினைக ளழிந்தபி
னானே யறிகில னந்தி யறியுங்கோ
வானே யுருகி யுணர்வை யுணர்ந்தபின்
றேனே யனையனந் தேவர்பி ரானே .

கூடு முடல்பொரு ளாவி குறிக்கொண்டே
நாடி யடிவைத் தருண்ஞான சத்தியாற்
பாட லுடலினிற் பற்றற நீக்கியே
கூடிய தானவ னுங்குளிக் கொண்டே .

பூவினிற் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோற்
சீவனுக் குள்ளே சிவமணம் பூத்தது
வோவியம் போல வுணர்ந்தறி வாளர்க்கு
நாவி யணைந்த நதேறி யாமே .

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானே நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றன்வந்து முந்தியினே.
[நீர்வாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை,

பவ (௩) பங்குனி மீ 22 உ

ஒதுவதொழியேல்.

ஆதி சத்தியின் அவதாரம் எனப் போற்றப்படும் எமது ஓளவையார் அருளிய ஆத்தி சூடி என்னும் வேத சூத்திரக் கொத்துள் ஒன்றாகிய இவ் அமுத வாக்கியம் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருளை உடையது. ஈண்டு உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் ஒரு சிறிது கூறி உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளும் ஒரு வாறு சுருங்க உரைக்கப்படும். அறிவு நூல்களைப் படிப்பதை நீ (மரண காலம்வரை விடாதே) என உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் கூறப் படுகின்றது.

“பாடையேறினும் ஏகை விடேல்”

என்னும் பழ மொழியும் மரண காலம் வரை நூல்களைப் படித்தலைக் கைவிடுதல் கூடாது என்பதனை நன்று வலியுறுத்து கின்றது. உலகில் வழங்கும் பாஷைகளில் உள்ள சமய நூல்களாகிய வேதங்களை ஒதுதலை — பாராயணம் செய்வதைக் கைவிடுதல் கூடாது என்பதும் “ஒதுவ தொழியேல்” என்னும் உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருளில் அடங்கும். நூல்களைப் படித்தல்—ஒதுதல் சீவர்கள் உய்வுக்கு இன்றி யமையாத தென்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையே ஆயினும், மரண காலம் வரை இவ் ஒழுக்கத்தைக் கைக் கொள்பவர் மிகச் சிலரே ஆகின்றனர். நம்மவருள்ளே பெரும்பாலார் படிப்பு என்பது வயிற்று வளர்ப்புக் குரிய உழப்புக்காகவே கைக் கொள்ளப்பட வேண்டியது என அமைந்து, அத்தகைய உழப்புக் கைகூடியதும் அப்படிப்பை நிறுத்திவிடுகின்றனர். சிலர் இலக்கண இலக்கியங்கள் எனப்படுவன சிலவற்றையோ — சாத்திரங்கள் எனப்படுவன சிலவற்றையோ சிறிது படித்தவுடன் அவற்றுள் யாவும் அடங்கி விட்டன எனவும் அத்தகைய படிப்பால் தாமே முற்றுமுணர்ந்தவராயினர் எனவும் துணிந்து சில நடை நொடிகளையும் கைக் கொண்டு அமைந்து விடுகின்றனர்.

“மனிதருக்கு நாலா பக்கங்களிலும் “அவரவர்க்குச் சரியாகத் தெரியாத கணக் “கற்ற விஷயங்களே அடங்கியிருக்கின்றன.”

என்று கூறுகின்றார் புண்ணிய புருடரும் அறிஞர் பெருந்தகையுமாகிய ஸர். ஜகதீச சந்திர வசு என்பவர். சிற்றறிவுடைய சீவராகிய நாம் அறிந்தன மிகச் சிலவும் அறியாதனவே மிகப் பலவும் ஆம் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை.

“கற்றது கைம் மண்ணளவு கல்லா துல [கனவென்று] உற்றகலைமடந்தை ஒதுகிறான்.....”

என ஆன்றோர் கூறினாரெனின், சீவர் களாகிய நமது அறியாமையைப் பேச

வும் வேண்டுமா? ஆதலால் சில நூல்களைச் சிலகால் படித்தலோடு அமையாது பல நூல்களையும் பலகால் படித்து ஆராய்தல் வேண்டும். அதனொற்றுள் நமது அறிவின் சிறுமை புலப்படும்; மேலும் மேலும் விசேட அறிவைப் பெற வேண்டும் என்னும் அவா உளதாகும். உண்மையை நாடும் மதிப் பெர்லிவுடையே யார் நீர்மை இதுவே யாம்.

இதோபதேசம்.

காவ்யசாஸ்த்ரவிநோதேநகாலோகச்சதிதி
[மதாம்,
வ்யசநேசமூர்க்காணம்ரித்திரயாகலவே
[நவா]

என்பது நீதி வாக்கியம். புத்திமாண்கள் காலம் காவிய சாத்திரங்களைப் படித்து ஆராய்தலாலும், மூடர் காலம் கவலை நித்திரை கலகம் என்பனவற்றாலும் கழிகின்றன என்பது இதன் பொருளாகும். பழையனவற்றைப் படிப்பதோடு புதியனவற்றையும் — ஆராய்ச்சி உரைகளையும் படித்து உண்மையை உய்த்துணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். பழையன என்பதனால் எல்லாம் குணமுடையனவுமல்ல. புதியன என்பதனால் எல்லாம் குற்றமுடையனவுமல்ல. இரண்டையும் நன்று பரிசீலனை செய்து அவற்றிற் காணப்படும் உண்மையையே கைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். பின் வரும் வித்துவப் பெரியார் வாக்குக்களும் இவ் உண்மையை நன்று வலியுறுத்துகின்றன.

காளிதாசர்.

புராணமித்யேவநஸா துஸர்வம்
நசாபிகாவ்யம்நவமித்யபத்யம்,
ஸந்தப்பரீக்ஷ்யாந்யதரத்பஜந்தே
மூட: பரப்ரத்யயநேயபுத்தி: ||

பழையன என்றால் எல்லாம் குணமுடையன அல்ல; புதிய நூல் என்பதனால் எல்லாம் குற்றமுடையனவும்

அல்ல; சாதுக்கள் ஆராய்ந்து இரண்டில் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளுவார்கள். மூடன் பிறருடைய கோள்கையைப் பார்த்து அக்கோள்கைப்படியே தனது புத்தியைச் செலுத்துவன் என்பது இதன் பொருளாகும். பின் வருவதும் இக்கவிராஜர் கருத்தையே தழுவி நிற்கின்றது.

உமாபதி சிவாசாரியர்.

தொன்மையவாமெனுமெவையுந்ருகா; [வின்று
தோன்றியநூலெனுமெவையுந்தீதாசா; [துணிந்த
நன்மையினூர்நலங்கொண்மணிபொதிபு [மதன்களங்க
நவையாகாவெனவுண்மையந்திடுவார்; [நடுவார்

தன்மையினூர்பழமையழகாராய்ந்துதரிப் [பர்;
தவறுநலம்பொருளின்கட்சாரார் ஆய்ந்தறி [தல்
இன்மையினூர்பலர்புகழில்எத்துவார்எதி [லருந்
றிகழ்ந்தனரேலிகழ்ந்திடுவார் தமக்கென [வொன்றிலரே.

முக்கிய விஞ்ஞாபனம்.

திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

ஊர்திரைவேலையுலாவுமுயர்மயிலைக்
கூர்தருவேல்வல்லார்கொற்றங்கொள்சேரிதனில்
கார்தருசோலைக்கபாலீச்சரமமர்ந்தான்.
ஆதிரைநாள் காணாதேபோதியோ! பூம்பாவாய்!
(ஹை பூம்பாவைத் திருப்பதிகம் பண்.—சீகாமரம் செ. 4)

புதுவை நந்தி யெம்பெருமான் அடியார் குழாத்தான் ஒருவராகிய அருமை பெருமை வாய்ந்த எமது தங்கை ஸ்ரீமதி. மாரிமுத்தம்மையார் எம்பெருமான் திரோதானத் திருவடியில் திருத்தக ஒடுங்கப் பெற்ற மூன்றாவது ஆண்டுத் திருநாள் விழவு நிகழும் பவ ஆண்டு பங்குனித் திங்களில் திருவாதிரை நாளில் (10—4—35) திருவருளாணைப்படி புதுவை யம்பதியில் நிகழ்த்தப்படும். ஆதலால் இத்திருநாளுக்கு அடுத்த நாளாகிய வியாழக்கிழமை (11—4—35) வெளிவர வேண்டிய எமது “வித்தகம்” ஷே விழவு காரணமான அவகாசக் குறையால் அற்றைத் தினத்து வெளிவர முடியாது என்பதனை எமது சந்தா நேயர்களுக்கு மிக்க பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேம்.

இங்ஙனம்

“வித்தகம்” உரிமையாளனும், பொறுப்பாளனுமாகிய

அடியவன்

ரா. நாகரத்தினம்.

கடவுள் அருளைப் பூரணமாகப் பெற்று நித்தியத்துவ நெறியாகிய அமல நெறிகண்ட தத்துவப் பெரியார்க்கே யன்றி ஏனைய மருளுடம் பினர் யாவார்க்கும் முக்குணவசத்தால் முறை மறந்து அறைதல் — பிழை படக் கூறுதல் சகஜமே ஆதலால், பழையனவே யாக புதியனவே யாக யாவற்றையும் நுண்மதி கொண்டு ஆராய்ந்து உண்மை கடைப்பிடிப்பதே நூல்களை ஒதுதலின் பயனாகும்—படித்

தலின் பயனாகும். அன்றி உண்மையை நாடாது பழைமை அழகினை ஆராய்ந்து தரித்தலும் அபிமானம் பற்றிப் பாராட்டி அமைதலும் படிப்பின் பயனாகா — அறிவுடைமை ஆகா என்க. தத்துவப் பெரியாராகிய உத்தமர் அரிய பெரிய வேத உண்மைகளை எல்லாம், சீவர்கள் தங்கள் தங்கள் பக்குவத்துக்கு ஏற்பப் படித்துப் படித்து — பல முறை பாராயணம் செய்து குருவருளால் உண்மையை

அறிந்து உய்தற்பொருட்டே, நிறை முறை அமைந்த கற்பனை வாயிலாக அருளிச் செய்தனர். இன்றோன்ன அரிய நூல்களை எல்லாம் படித்தலும் — பாராயணம் செய்தலும் சீவர்கள் உய்வுக்கு இன்றியமையாதன வாகும். இவ்வாற்றால் “ஓதுவது ஒழியேல்” என்னும் வேத சூத்திரத்தின் உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் கண்டு கொள்க. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

மேல் இச் சூத்திரத்தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் ஒரு சிறிது கூறி இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும் வாய்மையான நூலை — வேதங்களை ஒதுதலைக் கைவிடாதே அஃதாவது ஒழியாது ஒதுதல் வேண்டும் என்பது உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளாகும். வாய்மையான வேதம் முதலிய வற்றின் இலக்கணம் இது வரை “வித்தக” வாயிலாக வெளி வந்த கட்டுரைகள் பலவற்றால் விளக்கிக் கூறப்பட்டன. வாய்மையான வேதமே ஒழியாது ஒதுப்படுவது. வேதங்களாகிய அமல நாதங்கள் மெய்யடியார் கண்டத்தில் கண்டமாகிய தொண்டையில் பேசாத நாள் இல்லை; பேசாத நேரம் இல்லை. மெய்யடியார் இத்தகைய வாய்மையான வேதங்களை சதா ஒதிக் கொண்டே இருப்பவராவர். ஆதலாற்றான் இத்தகைய அடியார் நிலை வாய்க்கப் பெற்று வாய்மையான வேதங்களை ஒழியாது ஒதி உணர வேண்டும் என்பவராய் “ஒதுவதோழியேல்” என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய வாறு கூறியருளினார் நமது பிராட்டியார் என அறிதற்பாற்று. வாய்மையான வேதங்களை ஒதுதலாற்றான் தூய உணர்ச்சியும் அதனால் வாய்மையான ஒழுக்கமும் உளவாகும். வாய்மையான வேதங்களைக் கண்டு அவற்றை ஒதுதல் கைகூடாத போது தூய உணர்ச்சியும் வாய்மையான ஒழுக்கமும் அமையப் பெறுதல் முடியாத காரியம். இது பற்றியே,

கொன்றைவேந்தன்.

‘ஒதுதார்க்கில்லை உணர்வொடுமொழுக்கம்.’

எனவும் அருளிச் செய்தார் ஓளவையார் என அறிதற்பாற்று. இவ் அரிய பெரிய சூத்திரமும் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருளை உடையதாகின்றது. வாய்மையான வேதமே வாய்மையான நூல் என்பது பின் வரும் பிரமாணத்தாலும் நன்று வலியுறுகின்றது.

புறநானூறு.

“நன்றாய்த் தநீணியிர்சடை
முதுமுதல்வன்வாய்போகா
தொன்றுபுரிந்தவீரரண்டின்
ஆறுணர்ந்தஒழுதுநூல்
.....”

(ஊ. செ. 166)

இதன் விளக்கமான உரையை “சங்கச் சான்றோர் நூல்கள்” என்னும் கட்டுரையில் காண்க. (வித்தகம் தொகுதி 1 இல. 44)

திருவாசகம்.

“மன்னுகலை தன்னுபொருள் மறைநான்கே
[வாள்சரடா”

(ஊ. திருச்சாழல் செ. 2.)

என மணிவாசகப் பெருமான் அருளியதும் அறிக. இதன் விளக்கமான உரையை “நான்மறை” என்னும் கட்டுரையில் காண்க. (“வித்தகம்” தொகுதி 1. இல. 25)

“காதலாக்கிச்சிந்துகண்ணீர்மல்கி
ஒதுவார்.....”

என வாய்மையான வேதங்களை ஒதுதற்குரிய மெய்யடியார் இலக்கணம் நம் பெருமான் ஞானசம்பந்தனால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. மருளுடம்பினர்க்குரிய அசுத்தமான உணர்ச்சியானது — அசுத்த காம உணர்ச்சியானது குரு வருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால் மாற்றிப் பிறத்தலால் சுத்தமான உணர்ச்சியாக—சுத்த காம உணர்ச்சியாக—காதலாக மாற்றமடைய வேண்டும். அப்பொழுது தான் வாய்மையான வேதங்கள் ஒதுப்படும்; அமல நாதங்கள் கேட்கப்படும். சுத்த காமம் என்னும் காதற் காமத்தால் அசைக்கப்பட்டு ஏகமாய் அம்பரத்தில்—ஞானகாசத்தில் ஒலிப்பது சுத்த நாதம் என்க. ஏகமாய் அம்பரமாய் ஒலிக்கும் நாதம்—ஏக அம்பர நாதம் என்க. இது பற்றியே வேதம் இறைவன் வடிவம் எனப்பட்டது. இவ்வாறு

சுத்த நாதங்கள் தம்முள் ஒலிக்கப் பெற்றவரே சுத்தமான — அமலமான உணர்ச்சியும் அதனான வாய்மையான ஒழுக்கமும் உடையராவர். இத்தகைய ஒழுக்கமே அமிர்த்தத்துவம் என்னும் நித்தியத்துவம் அளிப்பது. இதனாற்றான் வேதம் அறம் எனப்பட்டது என்க. இவ் ஒழுக்கம் தான் மெய்யடியார்க்குரிய ஒப்புர வொழுதுதல் எனப்படுவது. ஒப்புர கிய — இனமாகிய முன்னிலைகளை உரவு படுத்துதலே—உறவு படுத்துதலே—நிறைகண்டு பஞ்சீகரணித்து உய்தியடைதலே ஒப்புர ஒழுக்குதல் என்பது.

“ஒப்புரவொழுது”

என எமது பாட்டியார் அருளியதும் அறிக. வாய்மையான வேதங்களை ஒதி உணர்ந்து ஒப்புர ஒழுக்குதலானன்றி வேறு எவ்வாற்றானும் நித்தியத்துவம் பெறுதல்—வீடு பெறுதல் முடியாத காரியம். இது பற்றியன்றே,

திருமந்திரம்.

வேதத்தை விட்ட அறம் இல்லை வேதத்தின் ஒத்த நகும் அறம் எல்லா முனதர்க்க வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற வேதத்தை ஒத்தியே வீடுபெற்றார்களே.

(ஊ. வேதத்திரப்பு செ. 1.)

என அருளிச் செய்தார் எம் அண்ணல் திருமுலர். வேதமே அறம் — நித்தியமானது — நித்தியத்துவம் அளிப்பது. அமல ஐகார வடிவின் தாய்—அமல ஒளி வடிவின் தாய் சகல சீவராசிகளிடத்தும் உள்ள வாய்மையான வேதமே நாற் பொருட் ப்யனையும் அடைதற்குரிய விதிகளை அருளுவதாகும். இது பற்றியே “வேதத்தை விட்ட அறம் இல்லை” எனவும் “வேதத்தின் ஒத்தத்தும் அறம் எல்லாம் உள்” எனவும் கூறப்பட்டது. தர்க்க வாதமின்றி சத்துவப் பொலிவால்—மெளனத்தால் ஒத்தத்தகுவது வாய்மையான வேதமே என்க. மதிஞர் — தூய மதியுடைய—மதிப் பொலிவுடைய மெய்

யடியார் — ஆறறிவு பூணம் பெற்ற மானிடர் என்க.

இஃது இவ்வாறாக, “ஓதாது உணர் தல்” என்பது என்ன? எனின், அது உலகில் வழங்கும் பாஷைகளில் உள்ள நூல்களை ஒதாமல், வாய்மையான வேதங்களைக் கண்டு ஒதி — வாய்மையான கேள்வியை அடைந்து இயற்கையான தூய உணர்ச்சியை — மெய்யுணர்ச்சியைப் பெறுதலையே குறிப்பதாகும். உலகில் வழங்கும் நூல்களை ஒதுதலால் மெய்யுணர்ச்சி கைவருதல் முடியாத காரியம் என்பது கண்டுகூடு. ஆதலால் வாய்மையான வேதங்களைக் கண்டு ஒதுதலாகிய வாய்மையான கேள்வியால் தூய உணர்ச்சி பெறுதலே — ஞான நேத்திரம் பெறுதலே ஒதாதுணர் தல் என்பதன் பொருளாகும். பின் வரும் பிரமாணம் ஒதாதுணர் தலின் உண்மையை நன்று புலப்படுத்துகின்றது.

திருமந்திரம்.

தேவர்பிரான் திவ்விய மூர்த்தியையாவ ரொருவர் அறிவா ரறிந்தபின் ஒதுமின் கேண்மின் உணர்ந்த புன் ஒதி யுணர்ந்தவர் ஓங்கி நின்றரே.

(ஊ கேள்விகேட்டமைதல் செ. 2.)

“தேவர் பிரான்” “திவ்விய மூர்த்தி” என்பன வேத வடிவினனாகிய ஈசனை — வாய்மையான வேதத்தை உணர்ந்தி ரின்றது.

“ஓசையும் ஈசன் உணரவல் லார்க்கே.”

எனத் திருமந்திரம் (3-ம் தந். தியானம் செ. 11) கூறியதும் அறிக. கடவுள் வடிவமாகிய நித்திய வேதங்களைக் கண்டு ஒதி உணர்ந்தவரே அமலப் படியெற்றம் பெற்று மாயப் பிரபஞ்சத்தைக்கடந்து நித்தியத்துவம் பெறுவார் என்பது இதனால் நன்று வலியுறுத்தப்பட்டது. இயற்கையான — நித்தியமான — வாய்மையான வேதங்களைக் கண்டு இயற்கையான அமல

மான உணர்ச்சி பெறுதலே ஒதாது உணர் தல் என்பதன் பொருளாகும் மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

வாய்மையான — நித்தியமான வேதங்களை — நூல்களை ஒதுதல் கைகூடப் பெறுது உலகில் வழங்கும் நூல்களைப் படித்து — ஒதி அமைதலால் வாய்மையான ஒழுக்கம் சித்திக்கமாட்டாது. ஒழுக்கம் இவ்வழி உலகில் வழங்கும் நூல்களை ஒதுதலால் பயனடையவும் முடியாது. இது பற்றியே,

“ஒதவின் நன்றே வேதியர்க்கு ஒழுக்கம்”

எனவும் கூறப்பட்டது.

குறள்.

மறப்பினு மோத்துக் கோளலாகும்

[பார்ப்பான்

பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்.

(ஊ 14-ம் அதி. ஒழுக்கமுடைமை செ. 14)

எனத் தேவர் கூறியதும் அறிக.

ஈண்டு “ஒத்து” என்பது உலகில் வழங்கும் நூல்களையும் “பார்ப்பான் பிறப்பு” என்பது உலகியலாகிய சாதியையும் உணர்ந்தி நின்றது. உலகியலாகிய வருணத்துக்கு ஏற்ற ஒழுக்கம் குன்றிய இடத்து அத்தகைய உலகியற் சாதிப் பிறப்பினாலாய மேன்மையும் குன்றும் என்பது கருத்து. உலகியற் சாதியாளர் தம் தம் வருணத்துக்கு உரியன எனக் கூறப்பட்ட ஒழுக்கங்களைத் தவறாது அதுசரித்தல் வேண்டும். இத்தகைய ஒழுக்கம் வாய்மையான வருணத்துக் குரிய ஒழுக்கத்தை அடைந்து நித்தியத்துவம் பெறுதற்குக் காரணமாகும். வாய்மையான வேதங்களை ஒதும் மெய்யடியார் அவற்றை மறத்தல் இல்லை. ஏன்? எம்பெருமான் திருவடி எனப்படும் — கழல் எனப்படும் அவ்வேதங்கள் அவர் விமல உடலகத்துப் பேசாத நாள் இல்லை ஆதலால் என்க. எம்பெருமானே சதா வேதம் ஒதுபவர் என உலகில் வழங்கும் வேத நூல்கள் முழங்குகின்றன.

திருவாசகம்.

“மூவாநான்மறைமுதல்வாபோற்றி

.....
வேதிபோற்றிவிமலபோற்றி”

(ஊ போற்றித்திருஅகவல்)

ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

வேதமோதிவெண்ணூல்புண்டுவெள்ளை

[எருதேறிப்

பூதஞ்சூழப்பொலியவருவார்புலியினூரி

[தோலார்

நாதானவநக்கா எனவும் நம்பானநின்று
பாதந்தொழுவார்பாவந்தீர்ப்பார்பழனநக

[ராரே.

(ஊ திருப்பழனம் பண்-தக்கேசி செ. 1.)

[வேதம்—நித்திய வேதம் — அமல ஐகார ஒலி. வெண்ணூல் விமல மடைந்த — வசப்பட்ட வாசியைக் குறிப்பது. வெள்ளை எருது — இடப தேகம் — விதேகம் விமல ததுவுடைய மெய்யடியார் நீர்மையும் இதுவே. யாம் பழனம் வயல் என்பர்; மருத நிலத்து ஊர் என்பர். இதுவே வேளூர் என னும் விமல ததுவாகும்.]

வாய்மையான வேதங்களை ஒதும் மெய்யடியார் இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் வாய்ந்தவரே யாதலின் அவர் விமல ததுவுடையவரே யாவர். இத்தகைய மெய்யடியாரே வாய்மையான உணர்ச்சியும் ஒழுக்கமும் உடையவராவர். வாய்மையான வேதங்களை அறிப முடியாத மருளுடம் பினர் தூய உணர்ச்சியும் வாய்மையான ஒழுக்கமும் உடையராதல் முயற்கொம்பே யாகும். ஆதலாற்றான் குரு வருளால் வாய்மையான வேதங்களைக் கண்டு ஒதி வாய்மையான உணர்ச்சியும் ஒழுக்கமும் கைவரப் பெற்று உய்தியடைய வேண்டும் என்பாராய் “ஒதுவது ஒழியேல்” எனவும் “ஒதாதார்க்கில்லை உணர்வோடும் ஒழுக்கம்” எனவும் உரைத்தருளிஞர் எமது பாட்டியார்

(8-ம் பக்கம் காண்க)

உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

“வித்தக”ப் பத்திராசிரியர் எழுதியது.

(தொகுதி 2. 18-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

தூலசூக்குமங்கள் அந்நி யோந்நிய சம்பந்த முடையன ஆம். தூலத்தை ஒப்புதலாற்றான் சூக்குமம் விளை வேறு கின்றது. தூலம் பழுதடைந்தால் சூக்குமமும் பழுதடைகின்றது. பின் வரும் சாந்தோக்கிய உபநிடதப் பிரமாணமும் இவ் உண்மையை விரிவுற விளக்கி வற்புறுத்து கின்றது. பலர்க்கும் பயன் படும் வண்ணம் அஃதும் ஈன் டுக் காட்டப் படுகின்றது.

சாந்தோக்கிய உபநிடதம்.

“.....அன்ன ஜலத்தை உண்ணும் தேகதாரிகள் எத்திரி விருத ரூப (மூன்று பாகமாய் அமைந்த) அன்னத்தைப் பக்ஷணஞ் செய்வரோ எத்திரி விருத ரூப நீரைப் பாணஞ் செய்வரோ அவ் இரண்டும் ஜடராக்கினியின் சம்பந்தத்தானே மண் முதலிய மூன்று ரூபத்தானே மூலகையாம். இவ்வாறு மூன்று விபாகத்தை அடைந்த அன்ன நீரின் கைசஜ (அக்கினி) பாகமும் சூக்ஷும மத்தியம தூலம் என மூலகையாம்.”

“முதலதோ வர்கீது வடிவாய்ப் பரிணமிக்கும்: மத்தியமமோ மஜ்ஜை வடிவாய்ப் பரிணமிக்கும். கடையதோ எஃபு வடிவாய்ப் பரிணமிக்கும்.”

“ஆங்கே ஜலீய (நீர்) பாகமும் மூலகையாம். முதலதோ பிராணவடிவமாய்ப் பரிணமிக்கும். இடையதோ இரக்த வடிவமாய்ப் பரிணமிக்கும். கடையதோ முத்திர ரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும்.”

“ஆங்கே மண்ணின் (பிருதிவி) பாகமும் மூலகையாம். முதலதோ மல் ரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும். இடையதோ மாய்ஸ ரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும். கடையதோ மல ரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும்.”

“வாக்குத் தேயுவின் காரியம்; மனம் மண்ணின் காரியம் என்னும் அர்த்தத்தைக் கேட்டுச் சுவேத கேது வானவர் தந்தை பால் வினவியதாவது:—”

“ஹே! தந்தையே! அன்ன ஜலாதி ரூபத்தை அடைந்த தேயு முதலிய முப்பூதம் அத்தியந்தம் தூலமாம். வாக்குப் பிராணன் மனம் என்னும் மூன்றும் அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாம். அந்தத் தூலத்தினின்று இந்தச் சூக்ஷும உற்பத்தி சம்பவியாதாம். என்னெனின், ஈண்டுச் சமான இயற்கையுடைய தூலாடை முதலியவற்றிற்கே பரஸ்பரம் (ஒன்றுக் கொன்று) காரண காரிய பாவம் காண வருகின்றதன்றி மாறாயவற்றிற்கு இன்றும் ஆதலின், முற்கூறிய பொருளைத் தாங்கள் அடியேன் பொருட்டு

மீண்டும் அதன் வாஸ்தவ சொரூப ஞானம் உண்டாம் வண்ணம் யுத்திகளானே கூறவேண்டும்.”

“இவ்வாறு பிதாவைக் கேட்ட போது அவர் கூறியதாவது:—”

“ஹ! சுவேத கேதுவே! தூலநீதின்றும் சூக்ஷுமம் உண்டாவதில் நீ திருஷ்டாந்தத்தைக் கேள்:—”

“கனத் தன்மையானே ஸ்தூலத் தன்மைபை அடைந்த தயிர் மோர் நூரை நேய் என்னும் மூன்று சூக்ஷும ரூபமாய்ப் பரிணமத்தை அடைவதே போல அன்ன ஜலபாகத்தை அடைவற்ற தேயு நீர் மண் என்னும் மூன்று தூல பூதமும் வாக்காதி சூக்ஷும ரூபமாய்ப் பரிணமத்தை அடையும். கடைந்த தயிரின் சூக்ஷும அம்சம் நெய் வடிவமாய் மேற்றேயத்தை அடைவதே போல அன்ன ஜல ரூபமாய் ஜடராக்கினி (வயிற்றில் உள்ள அக்கினி) யின் கண்ணே இருக்கும் தேயு வாதி மூன்றினின்றும் முறையே வாக்காதி மூன்றன் உபாதான காரண ரூப சூக்ஷும அம்சமும் மேற்றேயத்தை அடையும். இவ்வாறு தேயு வாதி தூலங்களினின்றும் வாக்காதி மூன்று சூக்ஷுமம் உண்டாம்.

“இவ்வாறு தந்தை கூறவே மீண்டும் மைந்தர் ஹே! தந்தையே! மூன் தாங்கள் வாக்கின் கண்ணே தேயு ரூபத் தன்மை கூறியது, நீரால் தேயுவின் பராபவம் (கெடுதி) காணவருவதே போல இத்தேகத்தே ஜலரூபக் கப தாதுவின் விருத்தியானே தேயுவின் பராபவம் ஆம் போது சர்வ தேகதாரிகளின் வாக்கும் சிதிலம் (மறைவு —தடை) ஆம். கப தாது விருத்தி இன்றாயின் அவ்வாக்குப் புடமாய் (வெளிப்படையாய்) புலப்படும் என்னும் உடன்பாடு எதிர் மறைகளானே சம்பவிக்குமாயினும், பிராண னிடத்தே ஜல காரியத் தன்மையும் மனத்தே பிருதிவி ரூப அன்ன காரியத் தன்மையும் எவ்வாறு நிச்சயிக்கக் கூடும்? வாக்கிற் போல பிராண மனங்களில் ஒர் உடன்பாடு எதிர் மறைபைக் காணாமே என வினவ, அவற்றின் கண்ணும் உடன்பாடு எதிர்மறைபைக் காண்பிப்பவராய்த் தந்தை இவ்வாறு கூறுவாராயினர்:—

“ஹ! சுவேத கேதுவே! சரோத்திராதி ஐந்து (ஞானேந்திரியம்) வாக்காதி ஐந்து (கர்மேந்திரியம்) ஆகா சாதி ஐந்து (பஞ்ச பூதம்) பிராணன் என்னும் பதினாறு தத்துவ சமுதாயமும் தத்தலோகபிண்டம் (அக்கிரியில் காய்ச்சிய லோகக்கட்டி) போல சேதன தாதாநீய (அறிவு மயமான) சம்பந்தத்தோடு கூடிய தாய்ப் புருடன் எனக் கூறப்படும். சந்திர தேவதை வாய்ந்த மனத்தை முக்கியமாக உடைய புருடனுக்கு வேத வேததாக்கள் பதினாறு கலை கூறினார்கள்.”

“ஈண்டுத் தினந்தோறும் போஜனஞ் செய்யும் அன்னத்தினின்றும் உண்டாய மனோவிருத்திகளின் உபாதான காரண ரூப சத்தி-விசேஷமே கலை எனப்படும். ஒவ்வொரு தின அன்னபக்ஷணத்தானே மனத்தே ஒவ்வொரு கலை உண்டாம். அன்னம் உண்ணாதவனுக்கு ஒவ்வொரு தினத்தே ஒவ்வொரு கலை குறையும். பதினாறு நாள் வரை அன்னம் உண்ணாதவன் சர்வ கலைகளும் அழியும். இப்பொருளில் சிறிது மாத்திரையும் நீ ஐயமுருந்தே. ஆனால் இவ் எல்லா விடயமும் நோயற்றவனிடத்தே பொருந்தும். நோயற்றவன்பாலோ வா த பித்தாதி தோடத்திற்கே அச் சக்தி ஆம்.”

“இப்பிராணன் நீரின்றி ஒரு தின மாத்திரமும் இத் தேகத்தே நிலை பெறாதாம். பிராணன் போன பின்பு அவ் உடன்பாடெதிர் மறைகள் அறிய முடியாவாம். ஆதலின் அதனை அறிவதில் உபயோகியாகிய பிராணனைக் காக்கும் பொருட்டு நீ நீரை உன் இச்சைப்படி பாணஞ் செய்; ஆனால் அன்னத்தைப் பதினைந்து தினம் வரை பக்ஷணம் செய்யாதே. செய்யாயின் நீ சுயமே அவற்றை நிச்சயஞ் செய்து கொள்வாய் எனத் தந்தை கூற, அத் தந்தையின் ஆணையை அங்கீகரித்துப் பதினைந்து நாள் வரை அன்னம் உண்ணவில்லை. பின் மீண்டும் தந்தை பால் வந்துற்றனர். பசியால் இளைத்த மனத்தை உடைய சுவேதகேது தன் சமீபத்தே வந்ததைக் கண்டு கூறியதாவது:—

“ஹே! மைந்த! நீ முன் இருக்கு முதலிய வேதபாட அர்த்த அத்தியயனம் செய்திருக்கின்றாய் அல்லவா? அவற்றை என் முன் கூறுதி எனக் கூறக்கேட்ட மைந்தர் முன் படித்த வேதங்களைச் சிந்தித்த போதிலும் அக்கால் சிறிது மாத்திரையும் மனதில் வரவில்லை; பின் வெட்க முற்றவராய்க் கூறுவாராயினர்.—“ஹே! தந்தையே! முன் படித்த வேதங்கள் இப்போது எனக்குத் தோற்ற வில்லை. மற்ரே, ஒருவன் நெடுங் காலம் வரை ஆராதித்த மந்திரம் அவன் பாக்கியம் க்ஷயமாகவே நித்பலமே ஆவதேபோல யான் முன் செய்த வேத அத்தியயனம் எல்லாம் நித்பலமே யாயது” என மைந்தர் கூற, பசியையுடைய அவரை நோக்கித் தந்தை கூறியதாவது:—“ஹே சுவேத:கேதுவே! நீயும் அன்னத்தை உண்ணுதி; உண்ட பின் சர்வ வேதார்த்தத்தையும் முன் போலவே உணர்வாய். ஒங்கி எரியா நின்ற அக்கினி காஷ்டாதி இந்தனம் அழியின் மின் மினி போன்ற அக்கினியின் பொறிக்கணம் எஞ்சும். அதனானே முன் அழலிற் போல மகா காஷ்ட தாக ரூப காரியம் உண்டாகாததே போல (பெரிய விறகுகள் இடப்பட்டால் எரிய முடியாது என்பது) பதினைந்து நாள் வரை அன்னம் உண்ணாமையின் நின் மனம் சிறிது மாத்திரையும் பொருளறிவதிலும் நினைவு உறுவதிலும் ஆற்றல் அற்றதாய்தாவலின், நீயும் அன்னம் உண்டு மனத்தின் கலைகளின் விருத்தி செய்து கொள். மீண்டும் என்பால் வருதி” எனக் கூறிய தந்தை வசனத்தை உட்கொண்டு போஜனம் செய்து மீண்டும் பிதாவின்பால் வந்தனர். வந்த மைந்தரைத் தந்தை மீண்டும் முன் படித்த வேத அர்த்தங்களை வினவினர். சுவேதகேதுவும் யாவும் கூறினர்.”

“இவ்வாறு அன்னம் இலதாகவே மனமும் இலதாகும் என்னும் வியதி திரகத்தை (எதிர்மறை) அக்கினியின் திருட்டாந்தத்தானே கூறி பின்பு அன்னம் இருப்பின் மனமும் இருக்கும்

என்னும் அவ்வயத்தை (உடன் பாடு) அவ் அக்கினி திருட்டாந்தத்தானே (உதாரணத்தால்) கூறுபவராய் இங்ஙனம் இயம்பத் தொடங்கினார்:—“ஹே! சுவேத கேதுவே! மின் மினிக் குச் சமானமாய சூக்ஷ்ம அக்கினி நுண்ணிய காய்ந்த திருணங்களை இடுவதால் பையப் பைய விருத்தியை அடைவுற்றுப் பெரிய காய்ந்த விறகையும் ஈர விறகையும் தகிப்பதே போல ஆகாரம் கவருமுன்பு ஒருகலை மாத்திரமாய் எஞ்சி நின்ற நின் மனம் இப்போது ஆகாரம் கவரவே மீண்டும் சர்வவஞ்சுத் தன்மையை அடைவுற்றது. இவ்வகையான அவ்வய வியதிரேகத் தானே (உடன்பா டெதிர் மறை) நீயும் மனத்தின் கண்ணே அன்ன மய நிச்சயம் செய்க. வாக்கிலும் மனத்திலும் அவ்வய வியதிரேகத் தானே நீ தேயு மயத் தன்மையையும் அன்னமயத் தன்மையையும் நிச்சயம் செய்ததே போல, பிராணனிடத்தும் நீ நீர்மயத் தன்மையை நிச்சயம் செய்தி. எனெனின், அன்ன மின்றி மனம் க்ஷயமாகவே போல நீரின்றிப் பிராணன் க்ஷயமாம்.”

சாம வேத உபநிடதம் எனப் போற்றப்படும் இச்சாந்தோக்கியம் துதலிய பொருள் என்னை? நமது சரீரமாகிய இவ் உடம்பே முத்தி அடைதற்குரிய இன்றி யமையாச் சாதனம் என்பதும், இத்தூலத் தோடு அபேதமாய்க் கூடிக் குழைந்திருக்கும் சூக்கும நிறை விளைவேற்றப் படவேண்டியது என்பதும், இவ் விளைவிற்குரிய நிறையைப் பயில வேண்டிய முறையே ஆசானால் அளிக் கற்பால தேன்பதும், இதுவே தவ த்திற்கு முதற் படி என்பதும், அன்னமும் தண்ணீரும் தூல சூக்கும உயவுக்கு இன்றியமையாதன என்பதும், தூலம் இல்லாமல் சூக்குமம் இருக்க முடியாது என்பதும், இச்சாந்தோக்கிய சுருதியால் நன்று வலியுறுத்தப்பட்டன அல்லவா? அன்ன காரியம் மனம் என்பதும் ஜல காரியம் பிராணன் என்பதும் வெள்ளிடை ஆயின அல்லவா? சுவேதாசுவதர உபநிடதம் கூறிய இலக்கண முடைய சூக்கும சரீரம் தூலத்தோடு அபேதமாய்க் கூடிக் குழைந்து இருக்கின்றது என்பதும், தூலம் வேறு சூக்குமம் வேறு அல்ல அஃ தாவது தூலத்தை விட்டுச் சூக்குமம் வேறாக நின்றல் முடியாது என்பதும் நன்று புலப்படுகின்றன அல்லவா? தூலம் ஆக்கமடையவே சூக்குமமும் ஆக்கமடையும் என்பதும், தூலம் பழுதடையவே சூக்குமமும் பழுதடையும் என்பதும், தூலம் பிணவியலடையுமாயின் அத்தோடு சூக்குமமும் அழிந்துவிடும் என்பதும் நன்று வலியுறுகின்றன அல்லவா? “துற்றவைதுறந்தவெற்றுயிர் ஆக்கை” (திருவாசகம் திருவண்டப்புகுதி) யாராய்—அருந்தல் பொருந்தல் அமையப்பெறுது வாயோடு கண்மூடி ஓராங்கு வீற்றிருக்கும் உபாசக நிட்டையாளர் உளத் தூய்மை அடைந்து—உணர்ச்சி பூரணப்பட்டு—மெய்யுணர்ச்சி பெற்று—உடலுயிர் அமலமடையப் பெற்று அமிர்த்தத்துவம் என்னும் நித்தியத்துவம் பெறுதல் முயற்கொம்பே என்பதும், வித்துவான்களும் உபாசக நிட்டையாளருமாகிய சாத்திர நிபுணர் சூக்கும சரீரப் பெற்றியை ஒரு சிறிதாவது அறிய

வில்லை என்பதும் வெள்ளிடை மலையாயின அல்லவா? இன்னும் முத்தி நெறிக்கெனச் சமைந்தான் ஒருவன் முன்னிலை ஆசானிடத்தில் பெற வேண்டிய கருவி இன்னது என்பதும், அக் கருவியைக் கைக் கொண்டு ஆசான் அடிக்குத் தற்சுதந்தரத்தை அர்ப்பணஞ் செய்து பயில வேண்டியது ஒன்றைப் பயின்று பயின்று மதி வைராக்கியம் என்னும் கொழு கொம்பைப் பிடித்து அநந்த சென்மங்களில் ஈட்டிய இருவினைப் பயன்களை அதுபவிப்பதனால் மனம் பராக்குறாமல்—சலிப்புறாமல் ஆசானிடத்துப் பூரண நம்பிக்கை வைத்ததற்கு உறு சான்றாகத் திவலையேனும் தன் அதுட்டான விதிகளில் இழுக்குற

வண்ணம் ஒழுகி அடைய வேண்டிய நிலையை — தடத்தைக் கண்டு “வீடு பேறில்” என்று பாட்டி அருளிய வேத சூத்திரத்துக்கு இலக்கியமாகிய அந்நிலையில் நிற்க வேண்டும் என்பதும் இச் சாந்தோக்கிய சருதியால் நன்று புலப்பட நின்றலும் அறிதற்பாற்று. தூல சூக்குமங்கள் அழிந்துபடாது அமலமடைந்து காரணத்தில் ஒடுங்குவதே நிவிர்த்தி முறையாகிய முத்தி நிலையாகும் என்பதனைப் பின்வரும் வேதப் பிரமாணங்களும் நன்று வற்புறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

(தொடரும்.)

(5-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி.)

என அறிதற்பாற்று. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “ஓதுவதொழியேல்” என்னும் ஓளவையார் அருமறையின் உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருளும் உண்மைப் பொருளும் ஒருவாறு உணர்த்துகும்.

சுபம்.

திருவாசக உண்மை.

தேன்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான், ச. கந்தையபிள்ளை (வித்தகம் பேராசிரியர்) அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவி யருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0-2-9 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்

புதுவை.

பிழை திருத்தம்.

வித்தகம் தொகுதி. 2. இல. 14.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
4	1	27	எனின்	என்னை?
3	3	23	தாளும்	தாளூள்

இல. 16.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
5	3	29	உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருளும்.	உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருளும் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளும்.

இல. 17.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
6	1	20	வசப்படுத்திய	வசப்படுத்தியவன்

KRISHNARHA-KARNRHAMRHITAM.

(Songs that charm

Krishnra's ears.)

This is the translation of a Sanskrit work well-known in India.

These poems were composed or rather sung by Lilasukah when he used to get into some inner condition. Companions noted them down, whence this beautiful collection. Of course they are

outwardly unconnected. Yet there is an underlying connection of Sadhana in all these. The first ones are of Aspiration; the middle ones, of a Glimpse of the Ideal. Then there is the Loss; and after much Aspiration and consequent purification a supreme Re-attainment.

PRICE AS. 12.

Copies can be had at
NANDHI
PUBLISHING HOUSE
PONDICHERY.